

רבבות במקום מאות אלפים

בלטו שתי תופעות: סידורי הבטחון הסריהתקדים, בצפיפות של שני היילים לכל עשרה מן הכנסת אל בית הקברות, לאורך מסלול מסע ההלוויה.

מטרים, משני צידי הכביש; והמיעוט היחסי של האזרחים. בחלקים ניכרים של המסע כמעט ולא עמדו אזרחים ברחוב. האזרחים האבלים העדיפו להיצמד למקלטי הסלתיזיה בבתים — שם יכלו לעקוב אחרי מהלך הסכס, בעוד שרוב משתפי ההלוויה עצמה כמעט ולא ראו דבר.

היתה זאת הלווייה של טלוויזיה. ההמונים, שנעדרו מן המסלול, ישבו ליד המקלטים. הם ראו לאין-שיעור יו-תר מאשר גדולי המדינה, שהצטופפו בטכס, הסתירו איש לרעהו את המעמד. גם צלמי העתונות לא ראו כמעט דבר — המארגנים הממלכתיים הקצינו להם מקומות שבהם לא יכלו לעקוב אחרי הטכס. רק הטלוויזיה הישראלית יכלה לראות ולצלם — והיא עשתה זאת בצורה המשעממת ביותר שהיתה אפשרית. רוב משתפי הטלוויזיה התלחשו על מאבק השלטון המתחולל, החליפו דיעות על סיכויים. רבים שמו לב לכך ש-הנשיא, בדברי ההספד שלו ליד הכנסת, השמיט בכלל את הפרק של אשכול ש-הביטחון ומנהיג המלחמה. בהתייעצות קדחתנית הוכנס קטע על כך לנאומו של קדיש לוו. איכשהו שררה הרגשה כי אשכול הע-ממי, היה ראוי להלווייה עממית יותר.

זרים על הקבר

הטכס נסתיים. רוב המשתתפים מ'הרו הביתה או למשרדיהם.

במסע ההלווייה בידי זוגות של חיילות. במשך כל זמן ההלווייה עסקו המשתתפים, רובם מראשי המדינה ודיפלומטים, בחילופי דברית בלתי עיל תירויהם של המועמדים לראשות הממשלה.